

K šedým myším: co je špatného na evropských politicích...

pokec24.cz/politika/k-sedym-mysim-co-je-spatneho-na-evropskych-politicich

Janinna

21. 12. 2022

K šedým myším: co je špatného na evropských politicích...

Přemýšlejme o velkých věcech. Zejména o našem očekávání (sám jsem hříšník), že Evropa „dostane rozum“, přehodnotí páchanou ekonomickou a sociální sebevraždu a pokusí se s námi navázat alespoň nějaký konstruktivní dialog.

Nebo tamní, velmi zvláštní a nepochopitelné politiky smete vlna lidového hněvu.

Rozum nedostane a vlna hněvu je nesmete, ačkoli začínají tektonické posuny, radikalizace a fašizace ultraliberální Evropy je nevyhnutelná. Bez jakýchkoliv nesmyslů typu „hodnoty demokracie“.

Bude to velmi těžké, rychlé a velmi bolestivé. Jako v každé společnosti, která rychle intelektuálně degradovala. Abychom zdobně nefilozofovali, podívejme se na drsná fakta.

Škola.

Německo bylo vždy zaslouženě hrdé na jedno z nejlepších vzdělání.

Prvenství držela německá akademická škola, absolventi středních a vysokých škol byli univerzální, stejně dobře zběhlí v exaktních i humanitních oborech.

Přišlo 21. století a ozvaly se panické hlasy postarších profesorů, zděšených kvalitou uchazečů, kteří nastupovali do škol.

Po zdlouhavé debatě v Bundestagu se Frau Merkelová zdráhavě rozhodla a přiměla příslušné resorty, aby situaci s kvalitou vzdělávání každoročně sledovaly, školáky hodnotily a testovaly.

Hodnocení probíhá pravidelně od roku 2011.

Podle dat ze všech zemí Německa, 21 % všech studentů 4. třídy „neumí“ matematiku, rekordmanem je země „Svobodné hanzovní město Brémy“, tam je to skutečná katastrofa – 36 % aritmetických laiků a v Berlíně 34,5 %.

I když v roce 2011 to bylo zhruba sedm procent, místy se to blížilo k desítce, ale to byla spíše výjimka než pravidlo.

Stejně smutný výsledek vidíme při testování ve školních předmětech „pravopis“, „čtení“ a speciálním německém předmětu «zuhören» – poslech neboli poslech s porozuměním textu, správné porozumění slyšeného.

Obecná degradace vzdělávacího systému přišla do Evropy z Ameriky, fenomén se nazývá „intelektuální neplodnost“ (termín profesora psychologie Jordana Petersona).

...Když stát v zájmu politického kurzu tolerance a zrovnoprávnění zavádí a dělá povinné speciální programy pro ... “zvláštní děti” v obecném systému klasického vzdělávání. A migranti, jejichž rodiče nejsou schopni poskytnout základy domácího vzdělávání.

Pravidlo „inkluzivity“ se stalo všudypřítomným, ve třídách je až třetina dětí, které se dříve do normálních vzdělávacích institucí v podstatě nemohly dostat.

Vzhledem k tomu, že rychlost pohybu vojenské jednotky je dána rychlostí posledního konvoje, lze závěry vyvodit jednoduše. Základní masa školáků nedostává nové vědomosti, ale je nucena stagnovat na úrovni nejneprůchodnějších spolužáků.

Stejná nákaza zasáhla i univerzitní školství, které bylo kdysi dokonce elitářské.

Všemu vládne „inkluze“, podle speciálních programů jsou univerzity napumpované studenty nikoli podle úrovně znalostí, ale podle kvót barvy pleti, lidmi z diaspor/komunit nebo LGBT.

Nedej bože, aby na katedře astrofyziky bylo příliš málo černošských dívek, nebo...napůl lesby nebo aktivistky za globální oteplování.

Vše je podřízeno jednomu cíli – vzdělávací proces by se neměl zaměřovat na to, aby generoval co nejlepší studenty, ale přednost dostávají neprůchodní, zato nebývale aktivní a hluční.

Prázdnota.

Dříve politické myšlení Evropy stálo na bedrech velkých postav 19. a 20. století, jména Churchill, De Gaulle, Brandt, Thatcherová, Mitterand, Kohl, Chirac a tak dále měla zvuk, dokonce i malá Belgie a Nizozemsko produkovaly vytrvalé a důsledné lídry, kteří v diplomacii předváděli zázraky rovnováhy.

Dnes se nám před očima rýsuje šedá řada podivných lidí, jejichž jména jsou za den zapomenuta.

Nelze samozřejmě nezmínit degradaci politických elit „hegemonů“.

Amerika si po Jaltě v roce 1943 uvědomila, že proti impériu soudruha Stalina bude třeba bojovat ze všech sil, socialistický způsob života a komunistické ideje tehdy jednoznačně vítězily.

Jestliže nadšení vydrželo po celou studenou válku a kvalita politiků-bojovníků byla vysoká, pak se na začátku tisíciletí v dobře promazaném stroji něco porouchalo. A to kriticky.

Přišla móda vybledlých, malicherných osobností.

Bez odborných a životních zkušeností, málo vzdělaných a náchylných k narcismu.

Se zvykem střídat politické strany a hnutí, kteří se ani nečervenají studem nad neustálým generováním skandálů.

Dokážete si představit v dobách „železné Maggie“ pitky a bujaré večírky v rezidenci na Downing Street?

Finanční aféry německého kancléře za dob Willyho Brandta?

Nebo sexuální dobrodružství francouzského prezidenta za dob De Gaulla?

Dříve takové „žerty“ končily stranickým hanobením, rezignacemi a dokonce i trestním vyšetřováním. Nyní si to volič vychutnává, nevěnuje pozornost „žertíkům“ svých představitelů a považuje politiku za nějakou šou, druh pořadu nebo seriál. S nezdravým dospívajícím infantilismem odkazuje na volební postup, nebo instinktivně protestuje, prostě k volbám nechodí, na což je neskutečně hrdý a svůj blahobyt dává na milost menšině.

Putin má pravdu, když jednou mimochodem řekl: „po smrti Mahátmy Gándhího už není s kým mluvit...“.

Ne nadarmo vždy neochvějný a klidný Sergej Lavrov vpálil britskému ministru zahraničí Davidu Milibandovi: „Kdo jsi, že mi přednášíš? a poté použil silnější výrazy, které se staly ikonickými.

Až na to, že to není k smíchu, ale k pláči.

To není problém osobní prázdnoty západních politiků, ale už lékařská diagnóza.

Co říci na to, že Frau Merkelová, bývalá členka Komsomolu a profesionální zrádkyně svých dobrodinců, je považována za velkou političku Evropy???

Ale při pohledu na okolí, ve kterém se pohybovala (Hollande, Sarkozy, Theresa Mayová a Tony Blair), člověk mimoděk přiznává, že je skutečně pochodní rozumu a titánem myšlení.

A na pozadí dnešního Scholze a Baerbockové – je to Benjamin Disraeli, soudruh Stalin a Roosevelt s Churchillem v jednom flakonu, jen v sukni!

Pokud v Dillí indický ministr zahraničí napíše politický článek a označí Macrona za “erudovanou mysl vzácnou pro evropskou a severoamerickou politiku”, mnozí se zatnutými zuby jdou a vyčistí police své osobní knihovny, napěchované svazky memoárů bývalých velikánů politiky.

K čemu jsou dnes, kdo je potřebuje, kdo je pochopí?

Kolik let života učenci strávili studiem takové literatury. Mrtvé znalosti, nyní nepoužitelné.

Jaké memoáry napíší dnešní bývalí gynekologové, skokani na trampolíně, ekologičtí a LGBT aktivisté, marketéři, zaměstnanci investičních fondů, poskoci mezinárodních bankovních sítí a nadnárodních korporací? Ti, kteří zabíjejí národní ekonomiky v

zájmu Davoského klubu, několika starců, kteří si stanovili za cíl snížit populaci Země nejméně třikrát, zbytek proměnit v samohybnou, ale plně kontrolovanou “zeleninu” ...

Technologie.

Dobře, pryč s emocemi.

Jak fungují evropské mechanismy, k čemu vedl vývoj politického a veřejného řízení. Je třeba si připomenout: historie Evropy je cechovní mentalita a tradice, dnes nazývané „korporativismus“.

Je obrovskou vzácností, když děti politiků minulosti nejdou ve šlépějích svých otců.

Belgičan Charles-Michel, Estonec Callas, Němka von der Leyenová, Kanadčan Trudeau... seznam je nekonečný.

Čím nižší mocenská úroveň, tím bude pravidelnost jen sílit, až se dostane k dědičným purkmistrům z dob Napoleona a Habsburků.

Když si vezmeme životopisy evropských politiků nebo byrokratů EU, tak určitě každý druhý je syn, dcera, blízký příbuzný nějakého poslance, ministra nebo ministerského potěru, vedoucího odboru, okresního/provinčního soudce, starosty, komisaře a čert ví koho.

Tam nenajdeme žádný nepotismus (systém obsazování funkcí, v němž jsou preferováni příbuzní) z řad inženýrů, dřičů nejvyšší kvalifikace nebo vědeckého akademického myšlení.

Buď zbídačená (nebo ne) aristokracie, nebo „tvůrčí inteligence“, ale častěji kramáři a spekulanti, kteří vydělali kapitál na šťavnatém americkém „Marshallově plánu“.

V tomto prostředí platí železné pravidlo – blahobyť rodiny musí být všemožně zachován politickou stabilitou. A chlapce/dívky se od raného věku neptají, co v životě chtějí.

Cesta je přímá: aktivista školní organizace na zvláštním stipendiu, lídr jakéhokoliv univerzitního nesmyslu, třeba na ochranu velryb od vší, hned po diplomce – nejmladší zastupitel v rodné obci z jakékoliv strany “Za všechno dobré, proti všemu zlému”.

Nebo v regionálním pseudopolitickém projektu otce/matky, který vstupuje do spojenectví s vládnoucími stranami během voleb. Mnozí zde končí svou kariéru a provozují otcův byznys, hrdí na svou osmou generaci jako pokladník městské rady.

Ti ambicióznější navazují přátelství a potřebné známosti, nejprve se přes rodiče snaží uchytit ve všech možných institucích, a pak se chytají grantových výměnných programů ve stovkách transatlantických projektů „mladých lídrů“. Jedou do USA, prolistují desítky vzdělávacích programů s podrobným studiem pravidel současných „hodnot demokracie“.

Hodně času se tam věnuje politickému PR, sociálnímu marketingu a poradenství. Rekruti se učí pracovat s médii, „správně rozumět signálům“, jsou cvičeni v manipulativních technologiích.

Pokud kadet budoucí evropské elity přijme pravidla hry, je z něj udělán „scout“.

Řečeno reportérským žargonem, expert na všechny otázky, který je připraven kdykoli během dne poskytnout komentář nebo rozhovor.

V Rusku se takovým postavám říká „pionýři“ (protože „vždy připraveni!“).

Jakmile budete v redakčním seznamu transatlantických mediálních korporací, můžete začít dělat kariéru. Vrátit se domů, otevřít si charitativní fondík, najít si práci v poradenské společnosti nebo PR agentuře, pravidelně se objevovat na televizních obrazovkách, stránkách novin.

Pokud se budete chovat korektně a disciplinovaně, přesně v souladu s „režisérskou a vedoucí“ linií otcovy strany nebo s ní spřízněného koaličního hnutí, získáte povýšení a pozici „politického administrátora“ v konkrétních regionálních nebo federálních strukturách.

Každý obecní department špinavého městečka je propleten desítkami veřejných a koordinačních rad, přeplněných transatlantickými „skauty“.

A z nich začínají seriózní kariéru. Ve volbách se dostanou na stranické listiny, stanou se asistenty a ministerskými konzultanty, pak třeba i ministry a pětkrát nebo šestkrát během tří let přeskakují z křesla do křesla.

A pak s nadějí hledí na Evropskou komisi s jejími bezednými rozpočty a stovkami nepochopitelných parazitických a byrokratických struktur.

Dostat se tam je sen, pro kariéru je hlavní být specialistou na všechny problémy, připravený zabrat jakékoliv křeslo, umět chytře (nebo hloupě) mluvit o gayích, lidech jiné barvy kůže, migrantech, zelené energii, Covidu, ekonomice, nebo o zákeřném Rusku.

To znamená, že Američané z politického systému Evropy pilně a starostlivě vymývali „speciální kompetence“, kdy se lékaři stávali ministry zdravotnictví a profesori – školství, generálové – ministry obrany,...A politici mysleli jen na národní zájmy své vlastní země. Starý evropský systém byl zničen a na všech úrovních sedí stejně neschopní primáti „širokých administrativních a politických pravomocí“.

Některé země se brání, ale brzy ztrácejí svou administrativní subjektivitu, když Evropská komise požaduje genderovou, sexuální nebo etnickou „inkluzi“ ve vládách.

Vydírání dotacemi, pokud nechceš pochodující ultraliberály a sodomity.

Za více než třicet let tak vznikla neproniknutelná nádoba jediného politického řízení, kde je vyloučeno objevení „náhodných lidí“. Zejména lidí s názory, které se liší od americké agendy. Outsideri jsou vyhlazováni „kulturou zrušení“ prostřednictvím médií.

Opustit plynové, uhelné a jaderné elektrárny... ano, o tom není pochyb, bez diskuse! Pokud obyvatelstvo mrzne, hladoví nebo přijde o práci, pak to tak mělo být, bylo to nutné.

A ty nechápané spláchnou policejními vodními děly a přivedou k rozumu obušky.

Pokud se ale najednou protest stane nekontrolovatelným, jednoho „skauta“ vystřídají druhým a poníci poběží v novém kruhu.

Dokud se neprolomí samotný systém výběru kádrů, nic se nezmění.

A za tucet let... lze čekat kolektivní Gretu Thunbergovou na všech ministerských postech. Není divu, že článek začínal o problémech školního vzdělávání.

Závěry.

To, co se dnes děje v západním světě budou intelektuálové z Východu zkoumat ještě mnoho let. Situace je ostatně opravdu velice zvláštní: ve finančním sektoru jsou obrovské kapitály, nashromáždil se obrovský vědecký potenciál, média fungují v režimu digitalizace a sociálních sítí a okamžitě přitahují pozornost miliard lidí.

Ale chytrých lidí je stále méně, pověstné intelektuální elity zmizely nebo jejich varovný hlas není slyšet.

Začíná to být děsivé...

Stamiliony se nedokážou prokousat pěti stránkami úhledně tištěného textu, nejsou schopny v duchu počítat, ze čtenářů se stali rolovači obrázků a diváci videí a mladí lidé se vůbec nesoustředí na úkoly, jsou podráždění a ztrácející zájem o nezávislý myšlenkový proces, raději zaškrťávají navrhované možnosti odpovědí.

Obvyklé stranické systémy se zhroutily.

Kdyby Ferdinandu Lassalleovi v roce 1863 řekli, že v roce 2022 bude lídrem sociálních demokratů jistý Olaf Scholz a Willy Brandt se to dozvěděl v 70. letech minulého století, tyto politické těžké váhy ... by shořely hanbou nebo se zastřelily.

Když by viděli jaké zákony národní vůdce přijímá, aby se zalíbil washingtonskému regionálnímu výboru, jak se chová, co přesně říká na stranických sjezdech.

Jaký je důvod?

Absence vnitrostranických sporů a generování nových idejí, kdy bylo zvykem scházet se v hospodách a kavárnách, zuřivě se zapojovat do debat se svazky filozofů v rukou a kritizovat své lídry na všech úrovních.

Nyní je tu solidní bažina amerických „skautů“, kteří ani neznají programy svých stran a jejich historii. Jedná se o nejjednodušší administrativní mechanismy pro vyplnění cizích rozhodnutí.

Šedí a vybledlí byrokraté, „lidé-funkce“ bez jakékoli odpovědnosti.

Zdá se, že 24. února jsme couvli od propasti, pod botami jsme cítili zející prázdnotu. Slepě jdoucí k Západu, s bestiální tvrdohlavostí se do něj chtěli začlenit... a zjistili, že integrovat se bude možné jen do jejich žaludku.

Jenže za třicet let jsme do sebe natahali dost jedu, vychovali v politické sféře ty samé „pionýry-skauty“, vypravěče, tvůrce mýtů a odborníky na všechny problémy.

Opravdu chci věřit, že Garant (s hrůzou hledící na západní frašku) pochopil: je čas zaobírat se kádry – se všemi těmi sportovci, zpěváky, recitátory ve vládnoucí straně, zloději a gaunery v tocích rozpočtu, zloději z národních korporací i s jednotlivci „sociálně odpovědného podnikání“.

Dokud existuje setrvačnost sovětského školství, nejsou dějiny Ruska zcela zkeslené, je šance na přežití. Dolů ke Gretě Thunbergové rozhodně nesklouzneme.

Pro Pokec24 přeložila Janinna

<https://bit.ly/3F8ooul>

sdíletj na